

200702636/1.

Datum uitspraak: 26 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/18227 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 19 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 23 maart 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 maart 2007, verzonden op 20 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De Staatssecretaris van Justitie is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, onderdeel d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen appellant in het hoger-beroepschrift naar voren heeft gebracht, richt zich niet tegen enig onderdeel van de aangevallen uitspraak. Reeds om die reden is geen sprake van grieven in de zin van artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk, en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

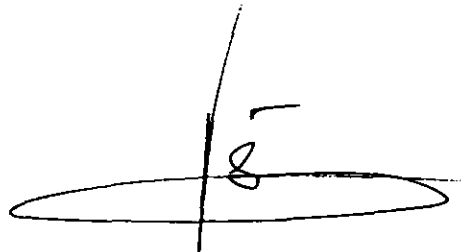
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

348-555.

Verzonden: **26 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 06/18227

V-nummer:

Inzake: , eiser,
gemachtigde mr. J.B. Boone, advocaat te Wijk bij Duurstede,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken
en Integratie, verweerder, gemachtigde mr. A. Blankenstein, advocaat te 's-Gravenhage.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op bezit de Servische nationaliteit. Bij brief van 19 september 2005 heeft de korpschef van de politieregio Amsterdam-Amstelland eiser medegedeeld voornemens te zijn een voorstel bij verweerder in te dienen om eiser ongewenst te verklaren. Van de gelegenheid om schriftelijk zijn zienswijze kenbaar te maken heeft eiser geen gebruik gemaakt. Op 18 oktober 2005 heeft de korpschef van de politieregio Amsterdam-Amstelland een voorstel ingediend om eiser ongewenst te verklaren. Bij besluit van 3 november 2005 (uitgereikt op 29 november 2005) heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Eiser heeft tegen dit besluit bij brief van 19 december bezwaar gemaakt. Op 20 februari 2006 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie. Op 23 februari 2006 zijn eisers ex-echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen door een ambtelijke commissie gehoord. Bij besluit van 23 maart 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2 Op 12 april 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 27 december 2006 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 6 maart 2007. Eiser heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M. 't Sas, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

II Overwegingen

1.1 Artikel 67, eerste lid, van de Vw 2000 luidt als volgt:

“De vreemdeling kan door Onze Minister ongewenst worden verklaard:

- a indien hij niet rechtmatig in Nederland verblijft en bij herhaling een bij deze wet strafbaar gesteld feit heeft begaan;
- b indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd;
- c indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8 onder a tot en met e dan wel

INGEVOERD
URENREGISTRATIE

- d ingevolge een verdrag, of
e in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.”

1.2 Het derde lid van artikel 67 van de Vw 2000 luidt als volgt:
“In afwijking van artikel 8 van de Vw 2000 kan de ongewenst verklaarde vreemdeling geen rechtmatig verblijf hebben.”

1.3 Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat een ieder recht heeft op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.1 Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser op goede gronden ongewenst is verklaard. Hij voert daartoe aan dat eiser bij uitspraak van 7 september 2005 door de rechtbank te 's-Hertogenbosch, is veroordeeld tot drie jaren onvoorwaardelijke gevangenisstraf wegens handelen in strijd met het in artikel 2, onder A van de Opiumwet gegeven verbod. Gelet hierop neemt verweerder aan dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde, terwijl eiser geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000. Verweerder is niet gebleken van bijzondere feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) die ertoe nopen niet tot ongewenstverklaring te besluiten.

2.2 In het bestreden besluit heeft verweerder als volgt overwogen. Verweerder stelt dat het delict en de daarvoor opgelegde gevangenisstraf de ongewenstverklaring rechtvaardigt. Gelet op de aard van het delict dient het belang van de Nederlandse samenleving, meer in het bijzonder de bescherming van de openbare orde, te prevaleren boven de persoonlijke belangen van eiser. Verweerder acht geen sprake van disproportioneel handelen. De ongewenstverklaring acht verweerder niet in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (EVRM). Gebleken is dat de relatie met mevrouw door middel van echtscheiding feitelijk is verbroken, waardoor er geen sprake meer is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding met haar. Ten aanzien van de beide in Nederland verblijvende minderjarige Nederlandse kinderen overweegt verweerder dat gebleken is dat enkel de ex-echtgenote het ouderlijke gezag over de kinderen heeft en voorts dat – gelet op de afgelegde verklaringen tegenover de ambtelijke commissie omtrent de contacten tussen eiser en zijn kinderen, de ongewenstverklaring niet de voorzetting van het familie- of gezinsleven tussen eiser en zijn kinderen belet, zoals dat bestond voor de overbrenging van eiser naar Nederland.

3 Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Hij voert daartoe aan dat het besluit tot ongewenstverklaring slechts gebaseerd is op de uitspraak van de rechtbank te 's-Hertogenbosch van 7 september 2005. Er worden niet meer redenen aangedragen waarom eiser een gevaar zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Weliswaar is eiser beschuldigd van allerlei gewelddadigheden, maar de rechtbank 's-Hertogenbosch ziet daar in genoemde uitspraak in het geheel geen bewijs voor.

Eiser acht de beslissing meer gestoeld op ongerechtvaardigde beschuldigingen en onjuiste beeldvorming, dan op bewezen feiten, waardoor niet is voldaan aan de vereisten die artikel 67, eerste lid, aanhef onder c van de Vw 2000 stelt aan een ongewenstverklaring. Subsidiair stelt eiser dat bedoeld artikellid geen dwingendrechtelijke bepaling behelst. Ten onrechte heeft verweerder niet gekeken of er in dit geval redenen zijn om niet te komen tot een ongewenstverklaring. Eiser meent voorts dat de ongewenstverklaring in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Eiser wenst als goed vader contact te houden met zijn twee in Nederland wonende kinderen. De aanname dat de bezoeken van de kinderen aan eiser in het buitenland een bevredigende relatie vormen is niet correct, omdat eiser zijn kinderen ook graag wil kunnen meemaken in hun normale leefsituatie, hetgeen van groot belang is in een kind-vader relatie. Eiser acht de ongewenstverklaring voorts strijdig met de bepalingen in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). Ingevolge dit Verdrag dienen belangen van een kind altijd zwaar mee te wegen.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 De vraag of verweerder de bevoegdheid had om eiser ongewenst te verklaren op de voet van artikel 67, eerste lid, onder c van de Vw 2000, beantwoordt de rechtbank bevestigend. Blijkens de in paragraaf B1/2.2.4.4. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) opgenomen toelichting bij vermeld artikellid vallen ten aanzien van deze grond onder meer de gevallen waarin wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel tenminste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden. Nu vaststaat dat eiser bij uitspraak van 7 september 2005 door de rechtbank te 's-Hertogenbosch, is veroordeeld tot drie jaren onvoorwaardelijke gevangenisstraf wegens handelen in strijd met het in artikel 2, onder A van de Opiumwet gegeven verbod, was verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, bevoegd om eiser ongewenst te verklaren.

4.2 Ten aanzien van de vraag of verweerder in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van deze bevoegdheid overweegt de rechtbank het volgende.

4.2.1 Ingevolge het beleid aangaande de ongewenstverklaring, neergelegd in hoofdstuk B1/2.2.4.4 van de Vc 2000, worden bij de toepassing van de ongewenstverklaring de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

4.2.2 De rechtbank is met verweerder van oordeel dat - anders dan eiser stelt - beoordeling overeenkomstig de geldende regels heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft zwaar laten wegen dat eiser is veroordeeld voor een ernstig delict. Verweerder heeft aan die veroordeling, in samenhang met de omstandigheid dat eiser eerder meerdere malen is veroordeeld wegens het begaan van ernstige strafbare feiten, in de periode 1992 - 2002 nimmer zijn kinderen in Nederland heeft bezocht, doch alleen in het buitenland heeft gezien, voorts sedert 2002 zijn kinderen uitsluitend bij bezoek aan de gevangenis heeft kunnen zien, terwijl niet gebleken is dat eiser en zijn kinderen het gezinsleven niet op dezelfde wijze kunnen voortzetten als in de periode 1992 - 2002, zwaarder gewicht mogen toekennen aan het algemeen belang dat is gelegen in de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten dan aan de persoonlijke belangen van eiser bij het bezoeken van zijn kinderen in hun normale leefomgeving.

4.3 Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank het volgende.

4.3.1 Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De rechtbank heeft daarbij in acht te nemen dat verweerder een zekere "margin of appreciation" heeft.

4.3.2 De rechtbank is allereerst van oordeel dat tussen eiser en zijn minderjarige kinderen sprake is van "family life" in de zin van artikel 8 EVRM. De ongewenstverklaring ontzegt eiser de mogelijkheid van ieder, ook kort, verblijf in Nederland, zodat sprake is van inmenging in het "family life" als bedoeld in artikel 8 EVRM. De maatregel van ongewenstverklaring heeft aldus, meer dan de weigering eiser hier te lande toe te laten, het effect dat het "family life" feitelijk wordt gereduceerd tot (toekomstig) incidenteel verblijf van eisers kinderen buiten Nederland. In dergelijke omstandigheden moeten voor de rechtvaardiging van de inmenging in het "family life" zwaarwegende argumenten worden aangevoerd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op goede gronden aangenomen dat dergelijke zwaarwegende argumenten in onderhavige zaak aanwezig zijn.

4.3.3 Voorts overweegt de rechtbank, in aanmerking nemend de "guiding principles" van het arrest (EHRM 2 augustus 2001, 54273/00), het volgende.

Rechtsoverweging 48 in bedoelde uitspraak luidt als volgt.

-The Court has only to a limited extent decided cases where the main obstacle to expulsion is the difficulties for the spouses to stay together and in particular for a spouse and/or children to live in the other's country of origin. It is therefore called upon to establish **guiding principles** in order to examine whether the measure was necessary in a democratic society. In assessing the relevant criteria in such a case, the Court will consider the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the length of the applicant's stay in the country from which he is going to be expelled; the time elapsed since the offence was committed as well as the applicant's conduct in that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage; and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; and whether there are children in the marriage, and if so, their age. Not least, the Court will also consider the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country of origin, though the mere fact that a person might face certain difficulties in accompanying her or his spouse cannot in itself exclude an expulsion.-

4.3.4 Naar het oordeel van de rechtbank moet, gelet op de aard en ernst van het door eiser gepleegde misdrijf waarop zijn ongewenstverklaring is gebaseerd, het actuele gevaar dat eiser thans nog vormt voor de openbare orde in relatie tot de gezinssituatie van eiser, het belang van de openbare orde prevaleren boven eisers belang op gezinsleven. De rechtbank volgt verweerder in zijn afweging van de verschillende bovenvermelde aspecten en maakt deze tot de hare. De rechtbank overweegt daarenboven dat in de onderhavige zaak geen objectieve belemmeringen zijn gebleken om het familie- en gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Immers, niet valt in te zien dat eisers kinderen hun vader niet buiten

Nederland kunnen bezoeken, zoals in de periode 1992-2002 plaatsvond. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat door het bestreden besluit de situatie van voor 2002 - waarin eiser niet werd toegestaan Nederland in te reizen - wordt bestendigd. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat hem niet kan worden aangerekend dat hij zijn kinderen in het verleden niet in Nederland heeft kunnen bezoeken daar hem - na herhaalde pogingen daartoe - noch een verblijfsvergunning noch een visum werd verstrekt. Immers, het al dan niet verstrekken van verblijfsvergunningen en visa aan vreemdelingen is geheel afhankelijk van het al dan niet voldoen door de vreemdeling aan voorwaarden ingevolge de vreemdelingenwetgeving.

4.3.5 Uit hetgeen hiervoor is overwogen moet derhalve de conclusie worden getrokken dat niet kan worden gezegd dat de belangen van eiser en zijn minderjarige kinderen zo zwaar wegen dat het belang van verweerder, gelegen in de handhaving van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, hiervoor behoort te wijken. De rechtbank acht de ongewenstverklaring in eisers geval dan ook proportioneel en is van oordeel dat verweerder op goede gronden eiser ongewenst heeft verklaard. Gelet hierop levert de ongewenstverklaring van eiser geen strijd op met artikel 8 van het EVRM.

4.4. Ten aanzien van eisers beroep op de artikelen 2, 3, 5, 9 en 18 van het IVRK overweegt de rechtbank als volgt. Naar het oordeel van de rechtbank bevatten deze bepalingen, gelet op hun formulering, geen normen die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar zijn. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 januari 2006 (JV 2006, 109) is de rechtbank voorts van oordeel dat voor zover artikel 9 van het IVRK al een direct toepasbare norm zou inhouden, deze geen aanspraak in het leven roept die verder strekt dan artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande kunnen de door eiser in verband met het IVRK naar voren gebrachte grieven niet slagen.

5 Het beroep is derhalve ongegrond.

6 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A. van 't Laar, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 19 maart 2007, in tegenwoordigheid van mr. G. Buijtenhek, griffier.

De griffier:

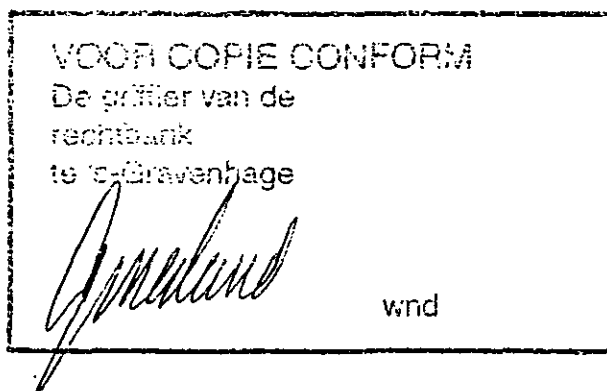
De rechter:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

20 MRT 2007

ADVOCATENKANTOOR BOONE

I

BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 APR 2007	
ZAAKNR.	2636
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

aantekenen

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Geeft te kennen:

te dezer zake woonplaats kiezende te Wijk bij Duurstede aan de Markt 31 (postbus 2, 3960 BA, tel.: 0343-571863), ten kantore van mr J.B. Boone, advocaat en procureur, die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep;

dat de Rechtbank bij vonnis van 19 maart 2007 het beroep van appellant ongegrond heeft verklaard (reg.nr.: AWB 06/18227; V-nummer: (prod. 1);

dat ten onrechte ervan uitgegaan is dat appellant nimmer rechtmatig verblijf heeft gehad, immers uit dossierstuk 5 blijkt dat appellant een verblijfsvergunning voor verblijf bij zijn toenmalige echtgenote heeft gehad;

dat uiterlijk op 14 december 1991 appellant van rechtswege rechtmatig verblijf kreeg op grond van artikel 10 lid 2 Vreemdelingenwet (oud);

dat verweerder nimmer heeft vastgesteld dat deze titel is vervallen;

dat appellant met zijn gezin in 1996 naar Griekenland is verhuisd, alwaar hij weliswaar in 1998 is gescheiden, maar in ieder geval daar heeft verbleven op basis van EU-rechten;

dat appellant zich op het standpunt stelt dat hij daardoor voor Nederland nog immer moet worden beschouwd als gemeenschaps-onderdaan en dat hij derhalve pas ongewenst verklaard kan worden indien hij een actuele bedreiging voor de openbare orde zou vormen;

dat derhalve het verkeerde uitgangspunt werd gekozen in de bestreden beslissing tot ongewenstverklaring;

ADVOCATENKANTOOR BOONE

dat dan ook een verkeerde toets heeft plaatsgevonden met betrekking tot artikel 8 EVRM;

dat gezien het eerdere rechtmatig verblijf en de rechten van appellant als gemeenschapsonderdaan, zich niet de uitzondering van artikel 8 lid 2 voordoet, waar verweerder zich op beroept;

dat bij afweging van alle betrokken belangen, daaronder die van zijn kinderen, de fair balance tot uitkomst dient te hebben dat appellant niet ongewenst verklaard kan worden;

dat dit temeer klemmt omdat een dergelijke ongewenstverklaring via de SIS-registratie doorwerkt in de hele Europese Unie;

dat het appellant overigens ten onrechte onmogelijk is gemaakt de behandeling van zijn eigen zaak d.d. 6 maart 2007 bij te wonen;

1) Vergaande maatregel / Individuele afweging;

dat appellant wenst te benadrukken het hier een uiterst ingrijpende en vergaande maatregel betreft en dat de wetgever in de betreffende wetsgeschiedenis heeft bepaald dat juist omdat het een dergelijke zware maatregel betreft terughoudendheid geboden is;

dat het niet mag gebeuren dat iemand louter ongewenst wordt verklaard, om reden dat aan de formele gronden is voldaan en dat het essentieel is dat per individueel geval een afweging wordt gemaakt, of het daadwerkelijk gewenst en noodzakelijk is de maatregel toe te passen;

dat aan het eerste vereiste uit de hierboven opgenomen wetsbepaling, het vormen van gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, tegemoet wordt gekomen door slechts een beroep te doen op de uitspraak van de Rechtbank te 's-Hertogenbosch van 7 september 2005;

dat voorts niet meer redenen worden aangedragen waarom appellant een gevaar zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid;

dat appellant van mening is dat een enkele veroordeling niet voldoende grond vormt om aan te nemen dat een persoon een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid;

dat dit in casu zeker niet het geval kan zijn, nu er sprake is van een veroordeling voor een opiumdelict, waarbij geen sprake is van geweld of anderszins gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid;

ADVOCATENKANTOOR BOONE

dat appellant weliswaar is beschuldigd van allerlei gewelddadigheden, maar de Rechtbank 's-Hertogenbosch in de zojuist genoemde uitspraak daar in het geheel geen bewijs voor ziet;

dat appellant derhalve van mening is dat de beslissing dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, meer gestoeld is op ongerechtvaardigde beschuldigingen en onjuiste beeldvorming, dan op bewezen feiten;

dat nu appellant niet kan worden gekwalificeerd als een gevaar voor de voor de openbare orde of nationale veiligheid, niet wordt voldaan aan de eisen die artikel 67 eerste lid, aanhef onder c Vreemdelingenwet stelt aan een ongewenst-verklaring;

— dat om die reden appellant niet ongewenst kan worden verklaard;

dat het in aanvulling hierop belangrijk is er op te wijzen dat artikel 67 eerste lid, aanhef onder c Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"De vreemdeling kan door Onze Minister ongewenst worden verklaard:

c. indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel 1"

dat met deze bepaling uitdrukking wordt gegeven aan de opdracht van de wetgever terughoudendheid te betrachten bij toepassing van de maatregel;

— dat indien voldaan is aan de vereisten van het betreffende artikel, dit derhalve geenszins automatisch tot gevolg dient te hebben dat de vreemdeling ongewenst wordt verklaard;

dat de Minister in dat geval nog altijd de mogelijkheid heeft of in het onderliggende geval redenen zijn om niet te komen tot een ongewenstverklaring;

dat voorts in de beschikking van 23 maart 2006 wordt vermeld dat na afweging van het persoonlijk belang van appellant enerzijds en het algemeen belang anderzijds, in dit geval in redelijkheid aan het algemeen belang meer gewicht kan worden toegerekend;

dat dit naar de mening van appellant onbegrijpelijk is, gezien het feit dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, en derhalve geen inbreuk kan bestaan op het algemeen belang;

ADVOCATENKANTOOR BOONE

dat deze afweging nog minder gerechtvaardigd is, nu de ex-echtgenote van appellant en hun twee kinderen in Nederland verblijven en appellant dit contact als goed vader wenst te onderhouden;

2) Artikel 8 Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens (EVRM);

dat de overwegingen uit de beschikking van 23 maart 2006 met betrekking tot de relatie van appellant met zijn kinderen in het verleden, te weten:

- het feit dat zijn kinderen appellant met enige regelmaat bezochten in het buitenland;
- dat zijn kinderen ook wel eens verblijven bij zijn zus in Kroatië

geen overtuigende redenen zijn, om gemakshalve aan te nemen dat de bezoeken van de kinderen in het buitenland een bevredigend relatie vormen voor appellant en zijn kinderen;

dat die aanname incorrect is, omdat appellant zijn kinderen ook graag wil kunnen meemaken in hun normale leefsituatie, en dat tevens van groot belang is in een kind-vader relatie;

dat appellant hierom meent dat de ongewenstverklaring in strijd is met artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en hij hiervoor de volgende argumentatie aandraagt;

De ex-echtgenote van appellant en hun twee kinderen wonen nog in Nederland. Met deze drie mensen heeft appellant goed contact. Appellant en zijn ex-partner zijn weliswaar gescheiden, maar hebben hun gezamenlijke leven in goede harmonie voortgezet. Ook het contact van de vader met zijn twee minderjarige zoons is goed. Voorgaande blijkt tevens uit de verklaringen van mevrouw Romeijn en de oudste zoon welke in het dossier zijn opgenomen. Dit laat onverlet dat in de relatie het een groot gemis is, dat de vader zijn kinderen nimmer in hun normale leefsituatie kan meemaken. Appellant heeft altijd alles in het werk gesteld om het contact met zijn kinderen optimaal te houden, heeft altijd financiële ondersteuning verleend en wenst het contact als goed vader voort te zetten. Nu hem dit laatste niet langer wordt toegestaan, stelt appellant zich dan ook op het standpunt dat de ongewenstverklaring in strijd is met artikel 8 EVRM. Deze bepaling garandeert immers het recht op familieleven.

Overigens wenst appellant met betrekking tot dit punt in te gaan op de stelling van de Minister in het verweerschrift d.d. 27 december 2006, te weten dat de *beoordeling overeenkomstig de geldende regels plaats hebben gevonden*, met verwijzing naar: ABRS 30 augustus 2006 JV 2006, 385.

ADVOCATENKANTOOR BOONE

Appellant benadrukt dat de feiten in die uitspraak danig verschillen van onderhavig geval. Ten eerste is sprake van een afwijkende relatie met de kinderen, en ten tweede is de totale opgelegde straf in die uitspraak fors zwaarder. Appellant meent dan ook dat verwijzing naar deze uitspraak niet is gerechtvaardigd.

3) Relatie met de kinderen tot aan arrestatie 2002

dat appellant ten aanzien van de opmerkingen van de wederpartij over het contact tussen appellant en zijn kinderen het volgende opmerkt:

In de beschikking van 23 maart 2006 alsmede in het verweerschrift d.d. 27 december 2006 overweegt de Minister met betrekking tot de relatie van appellant met zijn kinderen als volgt:

- de kinderen hebben regelmatig hun vader bezocht in het buitenland;
- dat de kinderen ook wel eens verblijven bij hun tante in Kroatië;
- voorts stelt de Minister dat het van belang is dat appellant zijn kinderen vanaf 1992 niet in Nederland heeft bezocht en zij elkaar derhalve enkel in het buitenland dan wel de gevangenis hebben gezien;

In het voorgaande meent de Minister steun te vinden voor het volgende standpunt (beschikking 23 maart 2006, pagina 3) :

"Daarbij is in aanmerking genomen dat uit de verklaringen van alle betrokkenen is gebleken dat voorafgaand aan de aanhouding en overbrenging van betrokkene naar Nederland, hij zelfstandig de vrijwillige keuze heeft gemaakt om in diverse andere landen te verblijven, waaronder Joegoslavië. Nu zijn kinderen gedurende de gehele periode dat betrokkene in het buitenland verbleef, bij hem op bezoek en vakantie zijn geweest kan derhalve niet worden ingezien waarom het gestelde familie- of gezinsleven niet op een zelfde wijze buiten Nederland uitgeoefend kan worden."

De Minister laat hier twee belangrijke aspecten evenwel onbesproken:

Ten eerste heeft mevrouw met haar kinderen van 1997 tot 2002 in Griekenland gewoond.

Het tweede onbesproken aspect is dat appellant tot aan zijn vertrek uit Nederland op rechtmatige titel in Nederland verbleef en samen met zijn echtgenote heeft gezorgd voor zijn kinderen.

ADVOCATENKANTOOR BOONE

4) *Europees verdrag Rechten van het Kind*

dat appellant voorts wenst te wijzen op het volgende:

Appellant stelt dat de Minister ten onrechte van mening is dat het feit dat er contact onderhouden werd in het buitenland, betekent dat appellant ongewenst kan worden verklaard. Immers het is belangrijk voor een vader om zijn kinderen ook te kunnen meemaken in hun normale leefsituatie. Om te zien hoe zij functioneren met vrienden, op school en bijvoorbeeld op sportclubs.

Echter, dit kan tevens vanuit een ander perspectief worden benaderd. Namelijk het perspectief van de kinderen. De kinderen hebben namelijk ook recht op een zo goed mogelijke opvoeding alsmede recht op normale omgang met hun vader. Daarbij verwijst appellant naar het Europees Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK). Meer in het bijzonder op de artikelen: 2, 3, 5, 9 en 18 van dat Verdrag. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de belangen van een kind altijd zeer zwaar dienen mee te wegen bij een door de Staat te nemen besluit. Voorts bepaalt het Verdrag dat een deelnemende Staat de rechten van ieder kind eerbiedigt en waarborgt.

Naar het oordeel van appellant is de ongewenstverklaring tevens strijdig met de bepalingen uit het Europees Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

5) *Onheuse behandeling Nederlandse Staat*

dat appellant verder wenst te benadrukken dat hij meent in het verleden - op zijn zachtst gezegd - onheus bejegend te zijn door de Nederlandse Staat:

Hij is naar Nederland gehaald vanwege een strafrestance, maar voornamelijk vanwege de verdenking van een aantal moorden in de Amsterdamse onderwereld (zoals blijkt uit het uitleveringsdossier). Uiteindelijk is van deze verdachtmakingen niets gebleken en is zelfs niet tot vervolging van deze feiten overgegaan.

Desondanks was het kwaad al geschied: appellant was breeduit neergezet als een meedogenloze topcrimineel. Dit stempel is appellant tot op de dag van vandaag, en waarschijnlijk de rest van zijn leven, op hem gedrukt.

Appellant heeft sterk het gevoel dat het feit dat hij ongewenst is verklaard een uitvloeisel is van de vete die de Nederlandse Staat met hem uit meent te moeten vechten. Hij is daarom van oordeel dat, naast de hiervoor besproken gronden, reeds om die

ADVOCATENKANTOOR BOONE

grond het besluit om hem ongewenst te verklaren zou moeten worden vernietigd.

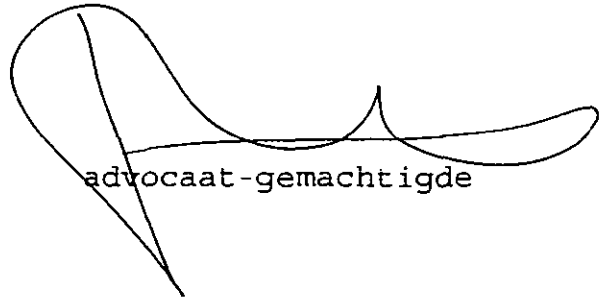
dat appellant tenslotte duidelijk wil maken dat hij werkelijk niet begrijpt waarom hij ongewenst verklaard is;

dat hij niet in Nederland wil komen wonen en hij ook niet voor lange tijd hier wil verblijven, maar alleen de mogelijkheid wil hebben om zijn kinderen te kunnen bezoeken, hun leven te ervaren en te zien hoe zij hun leven leiden.

REDENEN WAAROM:

appellant zich wendt tot Uw Minister met het verzoek dit beroepschrift gegrond te verklaren en de beschikking ongewenstverklaring te vernietigen.

Wijk bij Duurstede, 12 april 2007

advocaat-gemachtigde